

1

‘Met Annemarie Koster.’

‘Hoi ... raad eens met wie.’

‘Hanneke! Je gaat me toch niet vertellen dat ...’

‘Ja, dat ga ik wel: we hebben een zoon!’

‘Meid, gefeliciteerd! Wanneer is hij geboren?’

‘Anderhalf uur geleden.’

‘En dan zelf opbellen, je bent een kraan hoor! Alles goed met moeder en kind?’

‘Ja hoor, best. ‘t Is allemaal aardig vlot gegaan. Vannacht om een uur of drie werd ik wakker en ik kreeg het idee dat het wel eens serieus kon zijn. Ik heb Herman maar niet wakker gemaakt, want het was best uit te houden, maar tegen zes uur vertrouwde ik het niet meer zo en toen hebben we de verloskundige gebeld. Ze kwam ongeveer een halfuur later en ze is gelijk gebleven. Om drie over negen is hij geboren.’

‘Wat enig, zeg! Voel je je goed? Hoe heet hij en hoe zwaar is hij?’

‘Wat een vragen. Ik voel me echt goed, helemaal niet zo moe. Onze kleine knul heet Erik en hij weegt bijna acht pond, op één ons na.’

‘Wat een flinkerd! Ik kom gauw kijken hoor. Ga jij nu maar eerst lekker uitrusten. Vanmiddag sta ik op de stoep.’

‘Fijn, ik kijk naar je uit. De groetjes.’

‘Ja dag, tot vanmiddag.’

Annemarie legt de hoorn op de haak en blijft even staan peinzen. Fijn voor Hanneke en Herman. Ze hebben er lang op moeten wachten. Een paar keer heeft Hanneke een miskraam gehad en nu eindelijk ... Hanneke is haar beste vriendin, al sinds hun basisschooltijd. Ze kunnen goed met elkaar opschieten, hebben veel raakvlakken wat hun interesses betreft en ze kunnen fijn met elkaar praten over van alles en nog wat. Alleen op één punt verschillen ze sterk, en dat is het geloof. Herman en Hanneke doen nergens aan, maar Hanneke is wel godsdienstig opgevoed. Het raakte haar echter al lang niet meer en sinds ze met Herman getrouwd is, heeft ze de kerk helemaal de rug toegekeerd. Annemarie heeft er al veel met Hanneke over gesproken, en soms ook met Herman, maar beiden zeggen er geen behoefte aan te hebben.

Toen Hanneke achttien jaar was, kwamen haar beide ouders door een auto-ongeluk om het leven. Het leek of ze toen, wat de godsdienst betrof, veranderde.

‘Ik ben jaloers op jou, Annemarie, jij hebt toch ook je moeder verloren, maar jij bent er zo rustig onder. Hoe kan dat toch?’ had ze toen gezegd.

‘Dat is ook niet altijd zo, hoor Han, maar ik weet dat mijn moeder nu bij God is. Ze hield zo veel van de Heere en op haar sterfbed heeft ze het zo duidelijk gezegd: “Ik weet Wie ik geloofd heb en nu ga ik naar Hem toe.” Dat neemt zo veel van mijn verdriet, of nee, niet van m’n verdriet, maar van de pijn weg. Ik kan en mag alles in Gods hand leggen en dat geeft me die rust. Maar nogmaals, ik ben ook maar een mens, ik ben heus niet altijd zo rustig.’

‘Ja, maar jij hebt toch iets wat ik mis’, had Hanneke toen gezegd.

‘Dat kun jij toch óók krijgen, Han. Toe meid, bid toch weer tot de Heere en lees in je Bijbel.’

‘Ik zal het proberen, maar of het helpt ... en m’n ouders krijg ik er niet mee terug.’

Algauw was toch de opstandigheid de boventoon gaan voeren en zei Hanneke niet te kunnen geloven in een God, Die zo wreed is. Annemarie wist toen niets te zeggen, ze kon het zo goed begrijpen. Het is ook heel erg om zo plotse-ling allebei je ouders kwijt te raken. Zes jaar geleden is het nu al weer ...

Maar kom, ze zal eens aan de slag gaan. Het babypakje dat ze gebreid heeft, moet nog omgehaakt worden. Daarmee heeft ze gewacht tot ze wist – ja, lekker ouderwets – of het roze of blauw moest zijn. Het wordt dus blauw.

Soezerig ligt Hanneke te luisteren naar de geluiden in huis. Beneden het zachte gekletter van vaatwerk, het zoemen van de wasmachine, het open- en weer dichtgaan van de voor-deur. Daar is Herman zeker, terug van de drukkerij. Naast haar het gezellige tikken van de wekker en de prille geluidjes vanuit de wieg, die naast het echtelijk bed staat.

Wat heerlijk dat alles achter de rug is.

De kraamverzorgster zei daareven: ‘Na gedane arbeid is het goed rusten. U hebt uw best gedaan, probeer maar een beetje te slapen. Ik ga de was ophangen en beneden wat opruimen en dan ga ik koffiezetten. Heb je daar zin in?’

O, wat hoort ze daar? Begint de kleine man te huilen? Toch wel een griezelig bezit, zo’n kleintje ...

Klaarwakker nu gaat Hanneke wat overeind zitten en buigt zich, leunend op haar elleboog, over de wieg heen. Kijk hem toch eens tekeergaan. Zou hij honger hebben? Hij heeft wel

even bij haar mogen zuigen, maar vanzelf nog niets binnengekrepen, dat moet allemaal nog op gang komen. Hè, hij blijft huilen, zou ze zuster Gerda even roepen? O, daar is ze zeker al.

De deur kiert open. Herman kijkt om het hoekje. ‘Hé mama Hanneke, moet jij niet slapen?’ ‘Nee, je zoon houdt me wakker.’

Herman kijkt in de wieg en zegt: ‘Zo, begint dat nu al? Je moet dat kind een beetje beter opvoeden, hoor! Hé jochie, wees es een beetje still!’

Het huilen van Erik gaat over in een zacht gepruttel.

‘Zie je wel? Zo moet je hem aanpakken.’

Lachend kijken ze elkaar aan. Voorzichtig gaat Herman op de rand van het bed zitten en slaat zijn arm om Hanneke heen. Hij ziet zoiets teers in haar ogen. Het ontroert hem en zacht zegt hij: ‘Dag lieve mama, ben je een beetje blij?’

‘O ja’, zucht Hanneke, ‘alleen zou ik het zo heerlijk gevonden hebben als papa en mama dit hadden kunnen meemaken.’

Er wordt op de deur geklopt en de zuster komt binnen met een presenteerblaadje in haar handen. ‘Koffie’, zegt ze, ‘en natuurlijk beschuit met muisjes. Op de gezondheid van jullie drietjes. Is het goed dat ik hier ook even een bakje meedoe?’

‘Natuurlijk!’ klinkt het in stereo.

Na de koffie staat Gerda op en vraagt: ‘Wat doen we met het eten? Vanmiddag of vanavond warm?’

‘Als je het niet te lastig vindt, liever vanmiddag. Dan hoeft Herman er vanavond niets aan te doen; die heeft het vandaag al zo druk!’ plaagt Hanneke.

‘Is goed, joh, geen probleem. Herman wil jij me dan even het een en ander wijzen?’

Het loopt tegen drie uur. Annemarie heeft zojuist het baby-pakje ingepakt en de kinderwagen klaargezet. Nu Marieke nog verschonen en dan kunnen ze gaan. Marieke ligt tevreden rond te kijken in haar wieg. ‘Kom meiske, dan gaan we je nieuwe vriendje eens bekijken. Heb je daar wel zin in, schattebolleke van me?’ keuvelt Annemarie tegen haar dochtertje van drie maanden oud.

‘Bah, bah, bah, wat ben je nat, vieze, vieze viespeuk!’

Een stralende lach is het antwoord.

‘Moet jij daarom lachen, jij kleine boef?’

Wat is ze lief, hun Marieke. Wat is God goed voor hen dat ze zo’n prachtig kindje mochten ontvangen. Ze kan soms nog niet bevatten dat het echt van hen is. Wat rust er nu een verantwoordelijkheid op hun schouders. Jan zei dat gisteravond ook. ‘Annemarie, voel jij je ook zo onzeker wat de opvoeding van Marieke betreft?’ Zelf beleeft ze dat nu nog niet zo sterk, omdat Marieke nog zo klein is, maar als ze aan de toekomst denkt, ja, dan wel.

Samen hebben ze gebeden om wijsheid. Annemarie is zo blij dat Jan en zij elkaar, juist op het gebied van het geloof, zo goed aanvullen. O ja, ze verschillen heus wel eens van mening en dat is maar goed ook, dat houdt je aan het denken, maar over de fundamentele dingen zijn ze het gelukkig eens. ‘Zo Mieke-meis, je bent klaar. We gaan.’

Het is zacht buiten. De lente is vroeg dit jaar. Overal in de tuinen verschijnen narcissen en hyacinten. De tulpen hebben ook al dikke knoppen. De krokussen hebben hun tijd gehad. Annemarie geniet ervan, terwijl ze naar het huis van haar vriendin wandelt. Ze houdt veel van de lente. Prachtig, dat nieuwe leven overal. Over een paar weken weer plantjes

zetten. Ze werkt graag in de tuin, maar met zo'n klein hummeltje dat je moet verzorgen, schiet er niet zo veel tijd over.

Een kwartier later belt ze aan. Herman doet open. 'Ha, Annemarie.'

'Vader Prins, van harte hoor.'

Annemarie kust hem op beide wangen.

'Dank je. Hoe is het met jouw dochter?'

'Best, dat zie je. Ze groeit als kool en ze is papa Jan z'n trots, dat snap je wel. Jij loopt trouwens toch ook wel naast je schoenen zeker?'

'Ja nou! Maar kom binnen, zeg.'

Herman helpt Annemarie met de kinderwagen en neemt dan haar jas aan.

'Gerda, kunnen we meteen naar boven?'

Na een bevestigend antwoord van de kraamverzorgster vist Annemarie haar dochtertje uit de wagen en loopt achter Herman de trap op.

'Zo, ga maar naar binnen', zegt Herman, terwijl hij de deur voor haar openzwaait.

'Hallo Han, je ziet er goed uit. Herman, houd m'n dochter eens even vast, ik moet je vrouw nu uitgebreid feliciteren. Nogmaals gelukgewenst meid', zegt Annemarie als ze op het bed toeloopt en Hanneke omhelst. Deze klemt zich opeens aan Annemarie vast en de tranen rollen over haar wangen.

'Wat is dat nou? Tranen op zo'n blijde dag? Ik snap het best, hoor. Je zou je ouders er zo graag bij hebben, hè?'

Hanneke knikt alleen maar. Annemarie streelt haar over het hoofd en laat haar stil begaan tot ze wat bedaard is.

'Raar mens ben ik, hè?'

'Welnee', zegt Herman kort. Hij weet niet goed raad met het verdriet van zijn vrouw. Bovendien begint Marieke op zijn arm ook nog te huilen.

‘Geef maar hier, ik moet haar nodig voeden. Ze is al bijna een halfuur te laat. Hier is een kleinigheidje voor Erik. Ik hoop dat je het leuk vindt.’

Hanneke pakt het cadeautje uit. Ze kan nu weer lachen en blij zijn.

‘Je bent zeker aan het breien geweest? O wat mooi, Anne, wat ben ik daar blij mee. Hij kan het gelijk aan, denk ik. Hartelijk bedankt! Moet je Erik nu niet eens bekijken?’

‘Eerst Marieke tevredenstellen. Erik krijgt om vier uur zeker ook? Dan zie ik hem meteen in vol ornaat, hè? Als je zo’n kindje ziet, dan móét je wel in God geloven, vind je niet, Han?’

‘Ja ...’ klinkt het aarzelend, ‘het is inderdaad een groot wonder, maar toch, Anne, ik vind God zo’n enorm mysterie, ik ben zomaar niet aan geloven toe.’

‘Jammer.’

Mijmerend loopt Annemarie wat later naar huis. ‘Heere’, bidt ze, ‘wilt U Zich over dit nieuwe leventje ontfermen? De ouders zullen niet voor hem bidden. Als dat zo blijft, zullen ze hun jongetje ook niet van U vertellen. Dat vind ik zo erg, maar U bent toch van mensen niet afhankelijk? U bent toch machtig en U kunt dat kinderhartje toch wel bereiken? Heere, dat is toch zo? Denkt U alstublieft aan Erik ...’

Van dat moment af bidt Annemarie dagelijks voor Erik. Ze is soms zo sterk met hem bezig dat het haar zelf verwondert.